

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Az egyetemen a laboratóriumi gyakorlatokhoz a hallgatókat kettesével osztották be. Legtöbbször előre megállapodtak valakivel, hogy dolgozzanak együtt, kérjék a laborvezetőtől, hogy „mérőpárt” alkothassanak. Ezek a megállapodások nagyon sokféle alapon születtek, voltak, akik igyekeztek olyan párt találni, aki náluk jobb tanuló lévén segít megoldani a feladatokat, mások szimpátia alapon választottak, vagy régebbi barátságukra alapoztak, és voltak, akik hagyták, hogy a laborvezető jelölje ki párjukat, mondván, úgyis kiszámíthatatlan, hogy mi sül ki az ilyen együttműködésből. Az egyik lány-hallgató megkérdezte azt a fiút, akivel már többször jókat beszélgettek, hogy lenne-e kedve „mérőpárrá” alakulniuk. A fiú azonnal igent mondott, mert ez a lány felkeltette az érdeklődését, de ő nem mert kezdeményezni, félt a visszautasítástól, meg a többiek gúnyos megjegyzéseitől. Egyébként mind a ketten az évfolyam legjobbjai közé tartoztak, tehát jó esély volt a sikeres együttműködésre. A gyakorlati feladatokat jól megoldották, aztán egyre több időt töltöttek együtt. A tanulásban is segítettek egymásnak, együtt mentek moziba, a tanítási szünetekben is találkoztak. Az évfolyamtársak hamar tudomásul vették, hogy ők ketten párt alkotnak, de minthogy nem vonultak el, nem szakadtak el a többiektől, ez senkit sem zavart, természetesnek tekintették kapcsolatukat, hiszen az ilyen egyetemi kapcsolatok gyakoriak voltak. Mindkettőjük családja is örömmel vette tudomásul, hogy lányuknak, illetve fiúknak ígéretes kapcsolata van.

Milyen szempontok alapján választjátok-választottátok ki azt a fiút, illetve lányt, akivel kapcsolatot szeretnétek építeni?

Az egyetem elvégzése után különböző munkahelyeken kezdtek dogozni, de kapcsolatuk nem szakadt meg. Továbbra is sokat voltak együtt, együtt mentek szórakozni, kirándulni. A volt évfolyamtársak, barátok, meg a családok várták, hogy mikor jelentik be az esküvőt. A lány azt mondta szüleinek, hogy ez közöttük nem téma, de tudja, hogy majd eljön az az idő, amikor a fiú eldönti: feleségül akarja-e kérni. Neki nem sürgős, jól érzi magát így, különben sem tartja helyesnek, ha a lány kéri férjül a fiút. A fiú azzal hátrította el a kérdést, hogy semmi okuk nincs összeházasodni, mindketten elégedettek jelenlegi helyzetükkel. Semmi és senki nem kényszerítheti őket arra, hogy összeházasodjanak, Isten szabad akaratot adott nekik, ha tehát úgy látják, hogy mindegyiküknek az a jó, ha összeházasodnak, akkor amellettt döntenek. A házasság elköteleződés valaki mellett, felelőtlenség lenne huszonevésen vállalni egy életre az elköteleződést, a hűséget, a kitartást.

A házasság megkötésének sokszor vannak objektív, és sokszor szubjektív akadályai. Mi segít elhárítani az ilyen akadályokat? Milyen szerepe van az előttünk járó generációnak egy-egy ígéretes pár-kapcsolat kiteljesedésében, esetleg zátonyra futásában?

Teltek-múltak az évek, a két ember szépen haladt előre pályáján. Ahogy haladtak, egyre többet dolgoztak. Doktori fokozat, vezetői beosztás, anyagi biztonság jelezte sikerességüket. Most igazán nincs időnk arra, hogy a házassággal foglalkozzunk, – szokták mondani. Közben mindkettőjük szülei meghaltak, testvéreik családot alapítva elköltöztek, azon vették észre

magukat, hogy egyedül vannak, nem csak egy-egy lakásban, hanem mindennapi gondjaikkal, apró, de sok odafigyelést igénylő hétköznapi ügyeikkel. Mi értelme van a lakás csinosításának, a háztartás korszerűsítésének, hiszen eddig is működött minden, eddig is megelégedésre szolgált? Egyáltalán, mi értelme van a küszködésnek, a sok munkának, a mindennapi hajszásnak, ha a vége csak annyi, hogy „na, ezt is megoldottam”. Kiderült, hogy kapcsolatukról önámítás volt azt mondani, hogy ez most nekik így jó, elégedetté teszi őket. Valójában az volt benne a jó, hogy kaput nyitott a boldogság felé vezető útra. Csakhogy eddig nem volt bátorságuk ezen a kapun belépni. Lehetőség volt, amivel nem éltek. Kapcsolatuk több, mint húsz éve tart, most rádöbbenek: ha most sem élnek ezzel a lehetőséggel, akkor keserű, mindennel elégedetlen, magányos öregség vár rájuk. A családalapítás lehetőségét már elszalasztották, de ha önmagukat egymásnak ajándékozzák, végleg és fenntartás nélkül, akkor még értelmet nyerhet életük. A saját magukért való élet helyett egymásért kell élniük, örömet, megelégedettséget csak az adhat, ha a másik mosolya nyugtázza szerető igyekezetüket.

Mi segít a munkára és a családra fordított idő közötti helyes arány megtalálásában?

Kedves házaspárok, jegyesek és szerelmesek! „Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő”, olvassuk a Szentírásban (Ter 2, 18). Ma is, ránk is, minden emberre vonatkozó igazság ez. Isten, aki mindegyikünket szereti, tudja, hogy egyedül nem tudunk boldogulni, ezért megteremti segítő társunkat, gondoskodik róla, hogy találkozzunk, szívünkbe ülteti a kiegészülésre irányuló vágyat. Nem könnyű felismerni a hétmilliárd ember között azt az egyet, akit Isten társunknak teremtett, akivel közös hivatásunk együtt indulni Őfelé. Isten szeretete abban is megmutatkozik, hogy a találkozás az „igazival” mindent felülmúló örömet okoz, szeretni, szerelmesnek lenni, és a szerelemben egyesülni maga a boldogság.

„Szeretni valakit annyi, mint a javát akarni, és hatékonyan tenni azért” (Caritas in Veritate, 7). Aki a másik emberrel való kapcsolatában mindig csak a maga hasznát keresi, az nem tiszteli a másik embert, nem tartja tiszteletben emberi méltóságát. Ilyenkor szeretet helyett inkább önzésről beszélhetünk, az önző ember nem tiszteli a másikat, előbb-utóbb pedig magára marad, kiszolgáltatottá válik. Amilyen mértékben másoknak odaajándékozunk magunkat és a javukat szolgáljuk, olyan mértékben tiszteljük őket. „Aki folyvást azon fáradozik, hogy életét megmentse, elveszíti, aki ellenben elveszíti, az megmenti.” (Lk 17, 33)

Hogyan válhatunk egy individualista, anyagiakat elsődlegesnek tekintő társadalomban önzetlenül is sikeressé?

Az ember életének minősége kapcsolatain múlik. Ha két ember kapcsolata a kölcsönös tiszteleten és egymásnak való odaajándékozáson és elfogadáson alapul, akkor ők „jól élnek”. Abban a társadalomban pedig, amelyben a tiszteletlen és ajándékozó lelkületű kapcsolatok dominálnak, jó élni. A krisztusi arany szabály a társadalmi együttélés alapja: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük”. (Mt 7, 12) A „jól élő” emberpárokból olyan társadalom alakul ki, ahol jó élni. Az tehát, hogy milyenek a házasságok közügy, és nem magánügy. A házasságra épülő család a társadalom közjava.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke